

великият ханъ Аспарухъ издигна ржка въ знакъ, че съветътъ започва и заговори отсѣчено и твърдо:

— Велики боили, свикахъ ви за много важна работа. Откакъ напустнахме Хиппийската планина, преследвани отъ хазаритѣ, ний нѣмаме миръ и спокойствие. Колко пжтъ изминахме отъ северъ до тукъ, колко мѣста промѣнихме и никжде не можа да се намѣри за моята орда добро, хубаво и плодородно убежище. Когато мислѣхъ, че тукъ ще бжде добре за моя народъ, наново враговетѣ почнаха да ни преследватъ.

При последнитѣ думи великитѣ боили се погледнаха единъ другъ и зачакаха развълнувани по-нататашнитѣ думи на своя ханъ.

— Бждете спокойни — отново започна ханътъ. — За сега още никой не ни е нападналъ. Но азъ искамъ да се премѣстимъ на друго мѣсто. Въ името на старата ни дружба съ Византия, надѣвамъ се, че императорътъ Констансъ ще ни позволи да минемъ Дунавъ. Отъ това той само полза ще има. Трима боили трѣбва да заминатъ за Цариградъ и да занесатъ нашата молба. Натоварвамъ съ тая важна работа великитѣ боили Цокъ и Тохта, заедно съ кавханъ Онегабъ. Да се приготвятъ за дълъгъ пжтъ и веднага да заминатъ.

Държавниятъ съветъ се свърши.

Пратеницитѣ заминаха, когато избуя тревата на степята. Премина пролѣтътъ, лѣтото изгори тревата. Най-после, въ края на лѣтото, тѣ се завърнаха.

Кавханъ Онегабъ, като видѣ опънатото въ очакване лице на хана, недочака запитването му и бързо каза:

— Велики хане, императорътъ те поздравява и ти изпраща скъпи подарѣци въ знакъ на приятелство и съгласие!

— Слава на боговетѣ! — радостно се отпусти на коня ханъ Аспарухъ. — Още сега ще се приготвимъ за голѣмото преселение.

На следното утро, пламъцитѣ на жертвената клада се издигаха високо, полюлявани отъ тихия вѣтръръ. Отъ кладата — чакъ до хоризонта бѣха наредени запрегнати коли, готови за пжтъ. А встрани и отпредъ, конницитѣ — въ пълно бойно въоръжение — седѣха на малкитѣ си кончета и чакаха заповѣдитѣ на своитѣ началници.

Изведнажъ откъмъ първата кола се отдѣли личенъ конникъ, последванъ отъ други шестъ конници. Това бѣше великиятъ ханъ. Той спрѣ бѣлия си жребецъ близо до кладата, а край него застанаха великитѣ боили.